

formar sobre els mateixos; la liquidació d'empreses; l'intervenció com a pèrits l'assessorament i demés pràctica de treballs relacionats amb els esmentats.

Parlavem abans de les condicions dels socis del Col·legi, i cal dir que no s'han pogut cercar més garanties perquè els col·legiats ofereixin les condicions de moralitat i coneixements necessaris per tenir confiança en la seva actuació: en efecte, prescriu el capítol II dels Estatuts, que per ingressar en el Col·legi, precisa que l'aspirant posseeixi el títol de Professor o Intendent Mercantil; que presenti expedient judicial justificatiu d'ésser espanyol, tenint vint-i-cinc anys, tenir capacitat per comerciar, de no tenir antecedents penals i de observar bona conducta i coneguda probitat, justificat aquest extrem per tres testimonis comerciants; que hagi practicat durant quatre anys, com a mínim, des de l'acabament dels estudis acreditant-ho en forma; ésser acceptat per la Junta de Govern i tenir constituïda una fiança de cinc mil pessetes en cabals públics en un Banc local, a les resultes de la seva gestió.

Les associacions semblants que fins ara s'havien constituït a Catalunya i Espanya no precisaven ni reunien les condicions de la que comentem,

potser per no tenir el caràcter pràctic d'aquesta, potser perquè el seu fi era més de defensa de classe, però el cert és, que quan precisava l'intervenció de algun comptable en algun afer, s'havia de cercar-lo individualment sense altre garantia, en molts casos, que la que pogués donar la seva pròpia persona, amb els consegüents riscos i perills de tota mena.

La Novella Associació ha vingut a omplenar un buit en la nostra terra, més incomprendible que en altres llocs, si es té en consideració que Catalunya és eminentment industrial i comercial, i el gran nombre de comptables empleats en els negocis.

Però aquesta Associació té al nostre veure una altra més pregonera importància pel moment en que Catalunya tingui reconeguda la seva autonomia, ja que, aleshores, a l'estructurar la nostra Nacionalitat, caldrà aprofitar tot el ben creat per incorporar-ho al govern, donant-li reconeixement oficial.

No dubtem que la primera Junta de Govern del Col·legi, composta de persones meritíssimes sabrà mantenir els principis bàsics de l'Associació, de la que tant n'esperem, i sols resta, que convençuts de l'importància de la mateixa, els industrials i comerciants catalans aprofitin els serveis del Col·legi quan els precisi pels seus negocis.

“Economia Monetària Espanyola”

per Josep M.ª Tallada

(Continuació)

El Banc d'Espanya en constituir-se ho fou amb un capital de 30 milions i amb l'autorització d'emetre bitllets igual que d'altres Bancs, fins al 19 de Març de 1874, en què té lloc la seva reorganització, concedint-se-li el privilegi del paper moneda.

Dels quinze Bancs autoritzats per l'emissió de bitllets, onze es fusionaren amb el Banc d'Espanya que continuà treballant com entitat particular, i els demés es disolgueren.

En 1904 finia el termini autoritzat per emetre bitllets; el capital era de 100 milions de pessetes ampliable fins a 150, poguent lliurar bitllets fins a cinc vegades el capital desemborsat, amb la garantia de monedes o barres d'or o argent per un import almenys de la quarta part de la circulació.

En compensació d'aquests tractes el Banc feia una bestreta al Govern de 125 milions de pessetes.

Aquesta relació entre el Tresorer i el Banc, contribuï molt a afavorir l'Estat resolent — aparentment quant menys — dificultats monetaries, de manera que a l'any 1878, el nostre canvi internacional era gairabé normal i la situació del Tresor també més clara amb les emissions de Deute (Obligacions del Banc i del Tresor en 1876 i Obligacions de la

Renda de Duanes en 1878) que absorbí el Banc al no ésser acceptades pel públic.

La circulació fiduciària era aleshores enraonada, ja que en 1878 sols arribava a 174 milions.

Aquesta situació manté fins al 1882; però el Govern continua fent el negoci de l'argent, o sigui aprofitant-se de la diferència grossa entre el seu valor legal i el que té al Mercat, llençant duros a la circulació i del 1878 al 1882 encunya 83 milions de pessetes d'argent i fins al final del segle n'havia encunyat 872 milions.

La circulació de bitllets va també en augment i els 174 milions de bitllets que hi havia en 1878 passen a 349 en 1881. Manca l'or per la circulació de bitllets de vint-i-cinc pessetes.

En augmentar el capital del Banc en 1882, aquiri el dret d'emetre bitllets fins a 750 milions, semblava com si les coses es prepararessin perquè sortís a la superfície la mala situació de la nostra economia monetària.

Havíem exportat 550 milions d'or, teníem un inundació d'argent; els dèficits de l'Hisenda eren crònics; la circulació fiduciària podia encara creixer i per si això no fos poc la nostra balança de c